

Kázání: 204. Čekáme my na Boha nebo Bůh na nás?

Kázání

Čekáme my na Boha nebo Bůh na nás?

1. čtení: Daniel 7, 13 - 14

13 Viděl jsem v nočním vidění, hle, s nebeskými oblaky přicházel jakoby Syn člověka; došel až k Věkovitému, přivedli ho k němu.

14 A byla mu dána vladařská moc, sláva a království, aby ho uctívali všichni lidé různých národností a jazyků. Jeho vladařská moc je moc věčná, která nepomine, a jeho království nebude zničeno.“

2. čtení: Marek 8, 29 - 38

29 Zeptal se jich: „A za koho mě pokládáte vy?“ Petr mu odpověděl: „Ty jsi Mesiáš.“
30I přikázal jim, aby nikomu o něm neříkali.

31 A začal je učit, že Syn člověka musí mnoho trpět, být zavržen od starších, velekněží a zákoníků, být zabit a po třech dnech vstát.

32 A mluvil o tom otevřeně. Petr si ho vzal stranou a začal ho kárat.

33 On se však obrátil, podíval se na učedníky a pokáral Petra: „Jdi mi z cesty, satane; tvé smýšlení není z Boha, ale z člověka!“

34 Zavolal k sobě zástup s učedníky a řekl jim: „Kdo chce jít se mnou, zapři sám sebe, vezmi svůj kříž a následuj mne.

35 Neboť kdo by chtěl zachránit svůj život, ten o něj přijde; kdo však přijde o život pro mne a pro evangelium, zachrání jej.

36 Co prospěje člověku, získá-li celý svět, ale ztratí svůj život?

37 Zač by mohl člověk získat zpět svůj život?

38 Kdo se stydí za mne a za má slova v tomto zpronevěřilém a hříšném pokolení, za toho se bude stydět i Syn člověka, až přijde v slávě svého Otce se svatými anděly.“

Sestry a bratři, už jste někdy snili o tom, že vyhrajete v loterii nějaký velký, ale opravdu velký balík peněz? Dejme tomu 500 milionů nebo, nebudeme troškařit, rovnou miliardu.

Život by se rázem úplně změnil. Otevřel by se před vámi nový svět nekonečných možností. Pořídili byste si luxusní vilu s bazénem a garáží alespoň pro pět bouráků, na dovolenou byste létali tryskáčem a na jídlo chodili do vybraných restaurací. Ráj na zemi.

Škoda že mně se něco takového nikdy nemůže stát, protože nesázím. Důvod je prostý: jak známo, šance na výhru v loterii je prakticky nulová, takže to ani nezkouším.

Navíc, velká výhra se pro šťastlivce, co vyhrají, prý může stát noční můrou. Dost často se píše o tom, jak kdosi takhle přišel k balíku peněz, ale přinesly mu smůlu. Tuhle jsem někde četl, že jistý Brit dokázal vyhranou sumu během pár let rozfofrovat a skončil jako bezdomovec.

Nic naplat, když s bohatstvím nepočítáte, snadno vám potom přeroste přes hlavu. A nemusí to být ani výhra v loterii. Někdy stačí málo, třeba jen povýšení a lepší plat, nebo úspěch v podnikání, a z člověka se takříkajíc přes noc stane někdo docela jiný.

Z ničeho nic se na druhé začne dívat povýšeně a s odstupem, protože má dojem, že kdyby se lidé víc snažili, mohli by na tom být stejně dobře jako on.

Někdy to může být sice pravda, ale většinou to tak jednoduché není. Jako někteří ti Ježíšovi učedníci, co se k němu přidali u Galilejského jezera. Byli rybáři, stejně jako jejich tátové a dědové. Tohle řemeslo se dědilo z generace na generaci.

Problém byl, že rybaření už zdaleka nevynášelo tak, jako dřív. I kdyby se přetrhli, uživit rodinu bylo čím dál tím obtížnější. Král Herodes si totiž usmyslel, že u jezera vybuduje novou fabriku na zpracování ryb, které bude vyvážet do celé říše. Tomu drobní rybáři nebyli s to konkurovat.

Když se k tomu navíc připočetly vysoké daně, výsledkem bylo živoření. Není proto divu, že když šel onehdy Ježíš kolem a řekl jim, ať se k němu přidají, neváhali ani na vteřinu, odhodili sítě a šli za ním.

Něco je na něm přitahovalo. Nejspíš ta jeho vnitřní svoboda. A také přesvědčivost, s níž všude, kudy chodil, oznamoval radostnou zprávu, že Boží království se už přiblížilo, že už je tady.

Dosud se mělo za to, že Bůh sám začne na zemi spravedlivě a solidárně vládnout teprve až si to vyřídí s nespravedlivými vládci dosavadními, s římským císařem, králem Herodem, guvernérem Pilátem a se všemi, kdo s těmihle vládci kolaborovali.

Dosud se mělo za to, že nezbyvá nic jiného, než trpělivě čekat a doufat, že se tahle výměna na vládní úrovni uskuteční pokud možno co nejdřív.

Jenže Ježíš hlásal něco jiného. Neříkal, že je třeba čekat na Boha, až to všechno zařídí. Naopak. Bůh čeká na nás, na to, že se zapojíme, že s ním na velké proměně světa budeme spolupracovat.

Ježíš si proto hned na počátku svého veřejného působení vybral 12 učedníků, kteří se u něho měli naučit, jak tohle Boží kralování vlastně funguje a jaká v něm platí pravidla.

Nic naplat, byla to naprostá novinka. Nikdo do té doby s něčím takovým, jako je Boží kralování, neměl zkušenosti. A tak učedníci opustili své živnosti a zapsali se u Ježíše k několikaměsíčnímu kurzu.

Došlo jim, že Boží království nepadne s nebe, ale že se jedná o postupný proces, do něhož se všichni, kterým jde o věc, musejí zapojit. Jak říkal Ježíš, je to jako když zaděláte na koláče. Zpočátku není nic vidět, těsto sice kvasí ale při pohledu zvnějšku se jakoby nic neděje. Potom ale najednou nabyde a hned je to patrné.

Učedníci si uvědomili, že poctivé učení se u Ježíše bude tím nejlepším zaděláním na změnu poměrů, o které snili. Konečně půjde Herodes i se svou fabrikou na ryby od válu, a císař se svými daněmi se společně se všemi, kdo mu přisluhují, odporoučejí na smetiště dějin!

Jenom pořád učedníkům nebylo úplně jasné, koho Bůh, až odstraní zmíněné panovníky, jmenuje premiérem své nové vlády, neboli mesiášem. Ježíš se sice párkrát zmínil o tom, že ministry budou

oni, učedníci - dává to smysl, vždyť nikdo jiný na vládnutí v Božím království nebude mít odbornou způsobilost - kdo bude ale ministerským předsedou, kdo bude mesiášem, dosud nikdy přímo neřekl.

Učedníci měli nejprve za to, že Ježíš je nejspíš očekávaným velkým učitelem. Podle dávných proroctví měl tenhle učitel, v předstihu před objevením se mesiáše, společnost na nové spravedlivější poměry připravit.

Všechno tomu nasvědčovalo. Každý den měli učedníci nějakou další lekci Božího kralování, každý den se něco nového naučili, každý den si v praxi mohli nové poznatky vyzkoušet.

Například to, že jako paragraf č. 1 je v Božím království milosrdenství, neboli laskavost a empatie, že přednost mají ti slabší, ohrožení a ti na okraji, že předsudky, odsudky a kastování v novém zákoníku docela chybějí.

Učedníci se všechny nové poznatky snažili nějak vstřebat, jenom pořád nevěděli, kdo vlastně bude oním novým premiérem, kdo bude mesiášem, garantem nového věku.

Byl to Petr, původem rybář od Galilejského jezera a současně snaživý student v kurzu Božího království, který to vyslovil jako první: „Ty jsi Mesiáš!“

A Ježíš na to, aby to nikomu neříkali. Učedníci to chápou. Kdyby se to totiž stávajícím vládcům doneslo, určitě by udělali všechno pro to, aby se představitele nové Boží vlády co nejrychleji zbavili.

Jenže pak se Ježíš nadechne a začne mít podivné řeči o utrpení, zavržení, ba dokonce o zabití. Mluví o sobě jako o Synu člověka, což je jen jiný způsob označení premiérské funkce.

A Petr se vyděsí, protože tohle mu nedává smysl. Jestliže je Ježíš Mesiášem, očekávaným Synem člověka, který se má z Božího pověření ujmout vlády a napravit nepěkné poměry, pak přece nesmí být zlikvidován ještě dřív, než se tak stane!

Ještě před chvilkou byl na sebe Petr pyšný, jak se mu podařilo uhodit hřebíček na hlavičku, jak správně odhadnul Ježíšovu mesiášskou roli, ale najednou je všechno jinak. Ježíš jakoby ztratil odvalu, jako by najednou postrádal naději a všechno viděl v černých barvách.

Petr ještě nevěděl, že se nejedná o ztrátu odvahy nebo naděje, nýbrž o projev odvahy a naděje. Nemůžeme se mu divit, tohle se zatím v kurzu Božího království neprobíralo. Netušil, že právě začíná jeho druhá polovina, která je hlavně o připravenosti přinášet oběti.

Nový věk spravedlnosti a solidarity bez obětí je totiž jen iluze. Ti, kteří ovládají svět, se svých pozic určitě nebudou chtít vzdát.

„Jdi mi z cesty, satane,“ podívá se Ježíš přimračeně na Petra, který mu právě vyčinił, jak si to vlastně představuje - mluvit o utrpení a smrti. Jako Petr totiž uvažuje kdejaký ďábel. Ovládnout svět ať to stojí, co to stojí. Urvat si co největší kus moci, slávy a bohatství bez jakýchkoli ohledů.

Pokud by tak jednal i Syn člověka, představitel nového věku spravedlnosti a solidarity, v čem by se od všech nelitostných uzurpátorů moci vlastně lišil? Nový svět je s těmito praktikami v přímém rozporu, proto Ježíš očekává utrpení a smrt.

Jenže jeho smrtí to neskončí. Ten, kdo byl ďáblem zbaven života, po třech dnech vstává a oživuje další a další generace rybářů, co odhodili sítě a nechali se zapsat do jeho školy.

Boží království navzdory okolnostem kvasí a ten, kdo věří, může být svědkem nových poměrů.

Ďáblové starého věku se sice ještě brání, bez obětí to nepůjde, přesto je vyhráno.

Nový věk spravedlnosti a solidarity se stává skutečností všude tam, kde se my lidé do Božího velkého projektu nápravy světa obětavě zapojíme.

Nic není ztraceno. Boží království je tady a Bůh čeká, že se připojíme. Je to na nás.

Peč

SPCH 25. 2. 2024

Můžete také navštívit naši facebookovou stránku [Baptisté - Síť víry](#) nebo facebookovou skupinu [Zpravodaj Baptisté - Síť víry](#)